

דוד מישה

ב. סוטייב

"הנה, אני אוסף גזר."
"והגזר הזה טוב, טעים?"
"מצוין, דוד מישה, אלא שעמוק באדמה.
קשה להוציא אותו."
"הייתי צריך גם אני קצת גזר" אמר דוב
מהורהר "לשמור לחורף."
"לבריאות, דוד מישה! קח כמה שתרצה!"
ענה הארנב.

דוד מישה ירד על ארבעה והתחיל לחפור
במרץ כזה שהגזר עף לכל הצדדים.
עבר לא רחוק משם קיפוד. גזר אחד נפל

דוד דוב הגיע לגנו של הארנב.
"מה מעשיך, ידידי?"

פטריות, פטריות טובות."
 "דוד מישה" קרא הארנב "ומה עם
 הגזר?"
 "גזר, גזר" כעס הדוב "תאכל אותו
 בעצמך. אני מעדיף פטריות."
 והלך ליער עם הקיפוד."

על ראשו ונתקע בקוצים שעל גבו.
 "איזה זהום כאן!" נהם הקיפוד "מה אתה
 עושה?"
 "אני מוציא גזר" ענה לו הדוב "ולאן אתה
 ההולך, ראש קוצני?"
 "הולך ליער, לאסוף פטריות. אני אוהב
 פטריות!"
 "הו, פטריות! זה הדבר" קרא הדוב "ולי
 דרוש אוכל, לשמור לחורף. נלך לאסוף

"מה שוות פטריות" צוחק הסנאי "לא
עדיף לך לנסות אגוזים?"
אכל הדוב מהאגוזים והן טעמו לו מאוד.
"זהו זה! אקח אותם בבת אחת. הנה כר!"

ובכפות קדמיות תפס את שיח האגוז,
הוציא אותו מהאדמה עם השורשים, שם
על כתף והתחיל ללכת.

הולך קיפוד ביער, אוסף פטריות ושם
אותם על הקוצים שלו, והדוב בחוסר

זהירות דורס את הרוב.
מהעץ קרא לו הסנאי "הי, מישה, למה
אתה הולך מכופף כזה?"
"אני אוסף פטריות, לשמור אותן לחורף"
עונה הדוב.

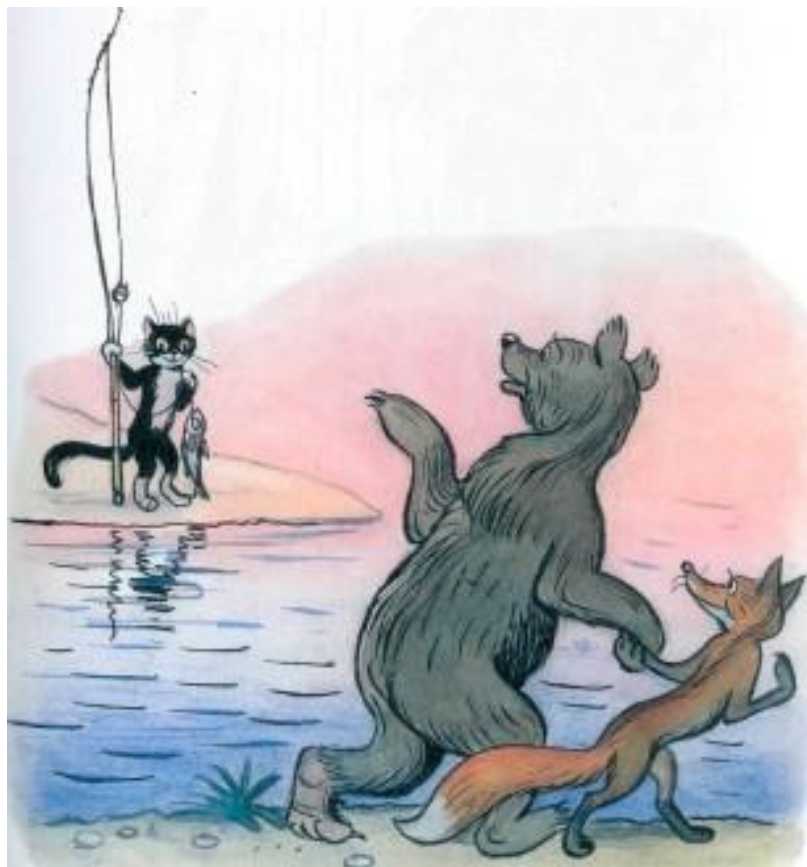

ראה הקיפוד והרים את שתי כפותיו
ביאוש. הולך הדוב עם שיח האגוז ומולו
בא חתול עם חכות.
"לאן אתה, בעל שפם?" שואל הדוב.
"לנהר, הולך לדוג דגים. להביא אותם
לחתלתולים שלי."
"דגים? ואני אוהב דגים" ליקק הדוב
שפתיים "טוב, אשמור לי דגים לחורף."

"אז בוא אתי. בדיוק הבאתי שתי חכות.
אוכל לתת לך אחת."
הלכו לדוג. והחתול עוד שואל "ומה עם
האגוזים, מישה?"
"לשם מה אגוזים. שטויות. עדיף לי לדוג
דגים. נחוץ לי הרבה לחורף."
הגיעו לנהר. רק הטיילו חכות ובא אליהם
שועל, מתקרב לדוב ומגחך "מה אתה

"תרנגולות? ברווזים? מהר, נלך לשם
מהר!" שמח הדוב ועזב את החכה.
"דוד מישה! דג בדיוק תפס! תוציא אותו!"
"תוציא בעצמך. זה לא תרנגולת" מלמל
הדוב והלך עם השועל.
דוב ושועל באו לכפר כשהחשיך והתגנבו
ללול. השועל הוציא קרש מהגדר ולחש

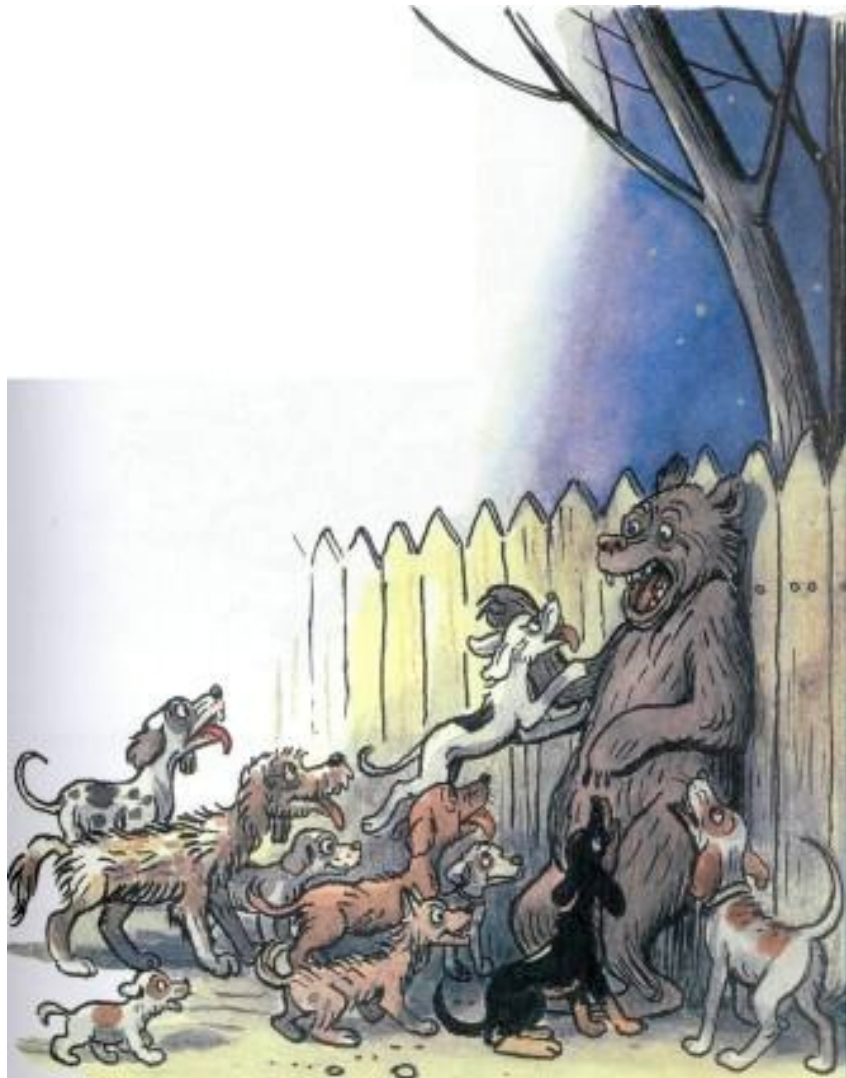

מתעסק, מישה, עם בטלנים?"
"איך זה, בטלנים? אני דג דגים לחורף."
"וכמה תדוג כאן? ואיזה הנאה תהיה לך
כל החורף לאכול דגים? אציע לך משהו
טוב יותר. תברך אותי כל החורף."
"על מה אתה מדבר?" שאל הדוב.
"בוא אתי לכפר, ניקח תרנגולות וברווזים
מלול."

שכח את השועל והתחיל לברוח. וכל להקת כלבים אחריו! רדפו אותו עד היער. באותו הזמן השועל נכנס חופשית ללול, בחר לו עופות וברח משם. לא ראו אותו יותר.

"עמוד כאן, דוד מישה, ואביא לך תרנגולות כמה שרק תרצה."
"טוב" ענה הדוב, רק תמהר, כי נחוץ לי הרבה כדי לשמור לחורף."
הולך הדוב לאורך הגדר הנה והנה, מסתכל סביב, מקשיב. אבל לא הרבה זמן. כלבי הכפר הרגישו בדוב, התחילו לנבוח, התנפלו עליו, נשכו, מרטו פרווה! הדוב שכח מהתרנגולות, שכח מברווזים,

"כלבים? זה רע מאוד" צפצף העכבר.
"רציתי לאגור לי מזון לחורף.."
"לאגור מזון? זה טוב מאוד."
"הוצאתי גזר, אספתי פטריות, קטפתי
אגוזים, דגתי דגים, רציתי לקחת עופות.."
"עופות? זה לא טוב" צפצף העכבר.
"עשיתי הכל. והנה לא נשאר כלום. ידיים
ריקות.."
"ומה תעשה עכשיו, דוד מישה?" שאל
העכבר.
"אין מה לעשות" אמר הדוב "החורף
בפתח. אכנס למאורה ועד האביב אמצוץ
את הכף שלי.."
"אך, דוד מישה.. " צפצף העכבר. הוא
רצה עוד להוסיף דבר מה, אך רק נפנף
בכפו ורץ הלאה.

בבוקר שכב הדוב תחת עץ, מתאנח,
גונח..
עבר עכבר קטן. ראה את הדוב ונעצר.
"מה קרה, דוד מישה?"
"הנה מה קרה, כלבים.. כמעט והורידו
ממני כל העור אתמול."